Ч. 49 Четвер 2 (15) марта 1900. Рік X.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч 12

Письма приймають ся лиш фрянковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
за чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
. Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Страйк углекопів. — Полудневo-африканьска війна.)

На вчерашнім засіданю ради державної вела ся дальша дискусия над законом о контингенті рекрутів. Перший промовляв посол Горжіца а відтак Пферше. По тих двох промовах замкнено дискусию, і при голосованю приняла палата закон в другім і третім читаню. З черги приступлено до дискусиї над наглячим внесенем п. Слями в справі вуглевого страйку. П. Дашиньский закинув правительству, що по десяти тиждням страйку углекопів не поступило ні на крок наперед. Робітники в мирових урядах були все готові переговорювати з властителями копалень, але ті не хотіли згоди. Президент міністрів заявив вправді, що готов всьо зробити, що лежить в его силі, аби прийшло до ухваленя закона о скороченю часу праці в копальнях, однако силу тої обітниці значно ослабив міністер рільництва своїм поведенем в комисиї. Бесідник взиває правительство, аби ще раз пробовано скликати мирові уряди. — Бесіда п. Дашиньского була виголошена дуже пристрасно, і тому президент палати прикликав его до порядку за ужите кількох невідповідних слів. Антисеміт посол Штайнер розпочав свою промову серед безнастанних криків Шенерера против президента Фукса, що немов то не мав права прикликувати Дашиньского до порядку. Штайнер домагав ся, аби ще підчас тої сесиї вдоволено жадання робітників. По промовах ґенеральних бесідників ґр. Дідушицкого і Бернера ухвалено одноголосно внесене Слями, взиваюче правительство, аби всіми средствами старало ся о закінчене страйку. Рівнож ухвалено одноголосно резолюцию пос. Сайхерта, котра взиває правительство, аби заборонило працювати в копальнях женщинам взагалі, а з мужчин тим, котрі не скінчили ще 19 року житя. Президент міністрів др. Кербер відповів відтак на інтерпеляцию п. Дрекслера в справі недопущеня австрийскої худоби на парижку виставу. Заявив, що міністерство заграничних справ внесло вже протест до француского правительства, однако доси нема ще ніякої відповіди. На тім замкнено засідане а слідуюче скликано на четвер.

На робітничих зборах в Остраві і в Орлові, в котрих взяло участь до 20.000 людий, ухвалено вчера одноголосно удержати страйк аж до часу, коли вийде в жите закон о вісімгодиннім часі праці в копальнях. Хід зборів був спокійний. — До міста Брікс в Чехії прибуло вчера дуже богато страйкуючих робітників, при чім прийшло до демонстраций. Робітники домагали ся перед братскою касою звороту вкладок. Візвано войско, але робітники вже були розійшли ся.

Льорд Робертс телеґрафує ві второк рано: Вчерашний похід не стрітив ся з ніяким опором. — Я приказав ґен. Френчеви, щоби о скілько можна займив ще перед ночию зелізничу стацию Блюмфонтен. Френч доніс мені о півночи, що по значнім опорі обсадив два горбки положені зараз коло стациї, а панують над містом. Між полоненими есть також брат президента Штайна. Дроти телеґрафічні від півночи перервані. Зелізниця знищена. Я сам спішу тепер з третою бриґадою кінноти і кінними стрільцями, аби скріпити Френча, прочі войска ідуть за мною. Страти коло Дрітфонтен виносять 320 ранених, а 70 убитих. — На вчерашнім засіданю палати льордів в англійскім парляменті відчитав льорд Сельсбері заяву президентів Крiґера і Штайна, що просять о мир під услівем независимости обох републик. Анґлійске правительство відповіло, що того услівя не приймає.

Новинки.

Львів дня 14-го марта 1900.

— **Товариство для розвою рускої штуки**, стоваришене зареєстроване з ограниченою порукою у Львові, запрошує Вп. членів на загальний збір, котрий відбуде ся в четвер 29 п. ст. марта с. р. о год. 5 з полудня в льокали Товариства при ул. Чарнецкого 26 у Львові з слідуючим порядком дневним: 1) Відкрите збору. 2) Справоздане дирекциї з діяльности товариства за адмін. рік 1899. 3) Справоздане Ради надзираючої і внесене в справі поділу зисків. 4) Доповняючі вибори до Ради надзираючої. 5) Внесеня і інтер-

---

28)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше). *)

Аж до сеї хвилї говорила она по грецки. Тепер звернула ся до служби, котра з великої почести ждала на ню здалека, і промовила ломаною перскою мовою: Приймiть і ви подяку! У Вавилонї дістанете тисяч золотих статерів [1]. А тобі Боґесе — додала она, обертаючись до евнуха, — приказую виплатити ту суму ще нинї сим людем. — Веди мене до мого воза, Крезусе!

Старик поспішив ся сповнити се завізване, і коли він вів Нітетіс до воза, она притиснула его руку собі до грудий та шепнула до него: Чи вдоволений ти з мене, мій отченьку?

— Я тобі кажу, дівча, — відповів старик, — що ти станеш першою на сім дворі по матери короля; бо на твоім чолї красує ся правдива гордість королевої, і ти знаєш ся на штуцї, як дрібничками зробити богато. Вір менї, що малий дарунок, такий, як ти умієш его вибрати і вручити, робить благородному чоловікови більшу радість, як купа золота, яку би перед него поставлено. У Перзів такий звичай, що они дають собі дорогі дарунки. Они уміють один другого збогачувати; а ти будеш їх учити, як они мають одні других робити щасливими. — Яка ти красна! Чи добре тобі сиділи, а може дати тобі вигідні подушки? А тож бо що? — Чи видиш он той туман пороху, який несе ся від сторони міста? То мабуть Камбізес їде тобі на стрічу. Держись просто, доню! Передовсім старай ся видержати погляд твого мужа і так само споглядати на него. Мало есть таких, що можуть видержати погляд тих очий, що сьвітять мов блискавки. Коли тобі удасть ся споглядати ему свобідно і сьміло в очи, то ти побідиш. Лиш відваги, моя донечко, відваги; нехай Афродита украсить тебе найкрасшою своєю красою! — На кони, приятелї, король їде нам на стрічу. — Нітетіс сиділа випростована на золотім возі і притулила собі руки до серця. Туман пороху підходив щораз близше і близше. Тепер заблисло з него ясне проміне сонця, що відбивало ся від зброї доїзджаючих, мов та блискавка з тучевих хмар. Аж ось розступив ся туман і показали ся поодинокі лиця; тепер щез похід поза густими корчами на закруті дороги, тепер може на яких сто кроків далеко від Нітетіс показали ся їздцї, що гнали на конях, та підходили щораз близше.

Цїлий похід виглядав як би ріжнобарвна маса коний, мужчин, пурпури, золота, срібла і дорогого каміня. Більше як двіста їздців, всї на білих нізейских конях, котрих уздечки і чапраки аж капали від золота, золотих дзвіночків, пряжок, пер, кутасів та вишивок, їхало за мужчиною, що сидів на карім жеребци,

*) Нотки до попередного фейлетону: [10]) Як видимо, почти не видумали анї німецкий цїсар Максимиліян I., анї німецкий шляхтич італіяньского походженя Турн-Таксіс. Ще нинї знаходять ся милеві камені при давнім королівскім гостинци, що сполучав Нініву з Екбатаною. Курди називають їх тепер „келї шін" сині стовпи). — [11]) Після книги Естери 2, 12, 15 був на перскім дворі один найстарший евнух для законних, а другий для побічних жінок. Еберсів Боґес з часів Камбізеса, отже з раншої доби, сполучає в собі оба уряди. — [12]) Діодор розповідає, що в гробі Озимандияса (палата Рамзеса II. в Тебах, т. зв. Рамессеум) лежав золотий обруч, маючий в обемі 365 ліктів, а грубий на локоть, на котрім був випритий цїлий календар. Звіринець небесний з Дендери, який тепер знаходить ся в Парижи, а котрий уважано за найстарший памятник астрономічної науки, есть значно молодший, бо походить з часів пановання Птолемеїв. — [13]) Лазуровий або синий камінь, званий lapis lazuli (від сего послідного слова й пішло слово „лазур" або „азур") був в стародавнім Єгипті дуже улюбленим дорогоцінним каменем, котрий вже тогди підроблювано штучно зі скла. То само можна сказати і о смараґді.

[1]) Статери були після Геродота першими вибиваними грішми. Перскі монети звані „дарейками" вибивано аж за часів пановання Дарія і від него дістали свою назву. При їх вибиваню уживали Перзи старовавилоньскої ваги. Дарейка (або дарейкос) мала вартість наших кругло 28 К.

пеляциї членів товариства. Біланс за адміністр. рік 1899 виложений для перегляду членам в канцеляриї Товариства від 4 до 6 год. з полудня що день аж до дня загального збору.

— **З Самбора** пишуть: Рускиї театр устроює в Самборі на загальне прошене самбірских Русинів, в четвер 15-го н. ст. марта о годинї $7^{1}/_{2}$ вечером в память 39-их роковин смерти Тараса Шевченка торжественний вечер на дохід будови дому на Бурсу „Шкільної Помочи" в Самборі з слїдуючою проґрамою: 1) Слово вступне. 2) „Прольоґ" фантастичне діло музичне в одній акті В. Матюка. 3) „Нинїшні" оріґінальна комедия Ґавалевича. 4) „Ой Дніпре мій Дніпре" сольо баритонове, слова Шевченка, музика Лисенка. 5) „Любить не любить" сольо сопранове, музика Масканього. 6) Ария Антося, сольо тенорове з „Гальки" Монюшка. 7) Вечерницї" діло музичне Ніщиньского. 8) Завіщане" слова Шевченка, музика Вербицкого. — Цїни місць: крісло 2 К., вступ на партер 1 К., для селян, учеників і войскових 50 г. По вечерку відбуде ся комерс. Хто схоче взяти участь в комерсі, зволить перед вечерком повідомити о сім п. П. Будзиньского, господаря „Рускої Бесїди" в Самборі, устно, або картою кореспонденцийною.

— **З руского театру.** Репертуар руского театру в Самборі такий: дня 13 с. м. „Ямарі" оперета Целлера; 15 с. м. „За хлібом" драма Богд. Ленкого; 17 с. м. „Пташник з Тироля" оперета Целлера; 18 с. м. „Чумаки" комедия Карпенка Карого. — Опісля переїздить дружина театральна до Сянока, де вже дня 20 с. м. виставить штуку народну „Не ходи Грицю", а дальше: дня 22 с. м. „Попихайло"; 24 с. м. „Ямарі"; 25 с. м. „Кляте серце"; 27 с. м. „Шалавило"; 29 с. м. „Нещасне коханє"; 31 марта „Поворот батька"; 1 н. ст. цьвітня „Візник Геншель", а 5 цьвітня „Барон циганьский".

— **З Теребовлї** пишуть: Заходами тутешної міщаньскої читальнї відограли міщани-аматори в недїлю д. 4 с. м. знану комедию в трех актах п. заг.: Вихованець". Дохід призначено на будову хати читальнї. Вистава випала з артистичного огляду несподївано гарно. Зазначити се треба тим більше, що аматори виступали перший раз на сценї. За сей знаменитий успіх дякувати треба передовсім пп. Андрейкови, Павроцкому і Томашевскому, котрі щиро потрудили ся около уладженя вистави.

— **Університет для жінок** має утворити ся в Москві. Помершиї недавно купець Астрахов записав на сю цїль три міліони рублів. Міністер просьвіти згоджує ся взагалі на основане окремого, жіночого університету, і міністерство має заняти ся орґанізациєю нового наукового заведеня. Університет буде мати імовірно три факультети: математичний, природний і медичний.

— В Марківцях, стация зелїзнича і почта в місци єсть на продаж стара церков. Близша відомість в урядї парохіяльнім.

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Коммасация або злука ґрунтів і закон о коммасациї з дня 9 грудня 1899 р. (II.) — При такій злуцї ґрунтів, як та, о котрій попереду була бесїда, пасує ся зараз перша ось яка трудність і невигода: треба покидати старі будинки і ставити нові, або розбирати старі і ставити на новім місци. А звістно кілько коштують будинки та що вартість будинків господаря доходить иноді до половини вартости ґрунту. В такім случаю коммасация не представляє для господаря великого хісна, а для незначної користи він не хоче покидати ся давного ладу. Так само треба при такій злуцї держати дома всілякі запаси, щоби не бігати за ними за кождий раз до села або до міста і не тратити на то богато часу. Ба, коли бо малого господаря не стати на такі запаси. З сего виходить зараз, що повна злука ґрунтів добра по правдї лиш для більшого властителя, а для меншого може бути лиш взглядно добра. Дальша трудність лежить в тім, що господар по злуцї ґрунтів знаходить ся нараз серед зовсім иньших нових обставин; він має одну, але більшу масу ґрунту, зложену з кусників, котрих вартости і правдивих свійств ще не знає. Він мусить тепер зачинати господарити поступово, мусить уміти уложити собі з гори плян господарки і его переводити. Доси він господарив на малих порозкиданих кусниках і коли не знав що як зробити, то дивив ся, що робить сусїд коло него: сїяв сусїд жито, то посїяв і він собі. По коммасациї того нема; треба самому знати що і як робити, а то для господарів таких, як по найбільшій части наші, не так легко, бо до того треба мати бодай яке маленьке образоване господарске. При злуцї показує ся ще й та трудність, що господар, котрий привик до своїх ґрунтів, котрі знає так сказати би на скрізь, на котрих господарили его батько, дїд і прадїд, не так легко хоче розставати ся з ними. Ба, може бути і такий ґрунт, що нїякий господар не хотів би, щоби мав его в однїй руцї. Наконець може злука ґрунтів — і так звичайно буває, тяжко відбити ся на т. зв. халупниках і сїльских робітниках, котрі наймають ґрунти у иньших господарів або зарабляють у них. По злуцї не так вже легко винаймити ґрунт, а робітників треба менше. Специяльно у нас, серед наших обставин треба ще мати й то на увазї, що господарі при теперішних порозкиданих ґрунтах ратують ся ними, дають поодинокі загони в застав і в той спосіб роздобувають собі потрібний капітал оборотовий. По злуцї годї вже буде в той спосіб ратувати ся. — Як видимо, злука ґрунтів має свої добрі і злі сторони а годї сказати зовсім рішучо і певно, котрі де переважають. Длятого захвалювати коммасацию і перти до неї всіми силами єсть так само шкідливо, як відраджувати рішучо від неї і єї недопускати. В теориї, за зеленим столиком, можна що правда сказати, що злука ґрунтів єсть загально добра і пожадана, але в практицї в многах случаях може показати ся инакше. Длятого

котрий нераз рвав ся з ним наперед, що аж піна з него текла, а котрому він так само нераз показав, що має ще ту силу, щоби его усмирити. Той їздець, котрий своїми здоровенними ногами так стискав жеребця, що той аж тряс ся і сопів, мав на собі шкарлатно червону з білими смугами одежу, що була цїла вкрита повишиваними сріблом орлами і соколами [2]). Его спідна одїж була з пурпури а чоботи з жовтої шкіри. Він був оперізаний золотим поясом, за котрій була заткнена коротка, подібна до штилета шабля, котрої ручка і похва були густо вибиті дорогими каменями. Прочий стрій був подібний до того як у Бартї. Та й тияру украшувала синя і біла обвязка Ахеменідів. Зпід неї виставало густе, чорне як вуголь волосе. Величезна борода такої самої краски вкривала цїлу долїшну часть его лиця. Черти того лиця були блїді і недвижимі; але очи его, ще чорнїйші як волосе і борода, сьвітили ся вже не гріючим, але таки палячим жаром. Глубока червона близна від шаблї якогось массаґетского борця перерізувала високе чоло, великий загнений ніс і тонеські губи їздця. Цїла его постава мала в собі вираз найбільшої сили і безмежної гордости.

Нїтетіс не могла звести очий з того мужчини. Такого як він, ще нїколи она не виділа. Їй здавало ся, що она в тім безмежно гордім лици видить зміст понятя всеї мужескости. Той мужчина зробив на ню таке враженє, що їй здавало ся, як би цїлий сьвіт а передовсім она була лиш на то сотворена, щоби ему служити. Она бояла ся его, а мимо того єї жіноче, преданє серце бажало оперти ся об того сильного чоловіка, як та винна лоза об пень вяза. Сама не знала, чи має собі так уявляти вітця всего злого, страшного Сета, чи подателя всего сьвітла, великого Ра.

Єї лице то червонїло то блїдло, подібно як зміняє ся сьвітло і тїнь в полудне, коли небо вкриває ся хмарами. Забула на ту науку, яку їй давав як батько єї приятель, а мимо того, коли Камбізес спинив запіненого коня коло єї воза, дивила ся так що аж дух в собі заперла в палкі очи того мужчини, о котрім знала, що то він король, хоч їй того нїхто не сказав.

Строге лице володітеля половини сьвіта, ставало щораз дружливійше, чим довше она, змушена до того якимсь чудесним наклоном в собі, видержувала его проникаючий погляд. Наконець віддав він їй рукою поклін на повитанє і під'їхав до єї супровідників, котрі позіскакували були з коний і то попадали перед королем на землю, то поклонили ся глубоко та після перского звичаю позакладали руки в рукави свого одїня.

Тепер і він сам зіскочив з жеребця, а в тійже хвили і всї ті, що з ним приїхали позіскакували і собі з коний. Служба, що ішла за раз за ним, в одну мить розстелила там на гостинци тяжкий, пурпуровий ковр, щоби нога короля не дїткнула ся пороху на дорозї, і за кілька хвиль опісля повитав Камбізес вертаючих домів приятелів і свояків, наставляючи їм лице до цїлованя.

Відтак устиснув Крезусови руку і велїв ему сїсти знову на коня та яко товмач повести его до воза Нїтетіси.

Найвисші достойники підбігли до короля та посадили его знов на коня; він дав їм знак і цїлий похід рушив знову з місця.

Крезус їхав побіч Камбізеса коло золотого воза.

— Она красна і сподобала ся мому серцю! — відозвав ся Перз до лідийского старика. — Тепер же перетолкуй менї вірно, що она буде відповідати на мої питаня, бо я не знаю нїякої иншої мови, лиш перску, вавилоньску і медийску.

Нїтетіс зрозуміла ті слова. Невисказана радість обняла єї серце, і заким ще Крезус мав час відповісти королеви, промовила она тихим голосом ломаною перскою мовою і цїла почервонїла ся: Якже дякувати менї богам, що дозволили менї знайти ласку перед твоїми очами. Я не зовсім несьвідома мови мого пана, бо отсей благородний старик підчас нашої довгої подорожи учив мене по перски. Прости менї, коли буду могла відповідати тобі лиш ломаними реченями; але мій час науки був так короткий а моя понятливість то лиш як у бідної невченої дївицї! [3])

Камбізес, звичайно так поважний, усьміхнув ся. Та ревність Нїтетіси, щоби позискати собі его прихильність, підлестила его пустій гордости. Він яко Перз привик був видіти, що женщини виростають лиш в темнотї і лїнивстві, думаючи лиш о тім, як би строїти ся та робити колотнечу, отже то видало ся ему і чудним і похвальним. Длятого відповів він очевидно урадований: Я рад з того, що буду міг розмавляти з тобою без посередника. Старай ся і дальше вивчити ся красної мови моїх батьків; мій приятель Крезус буде і на будуче твоїм учителем.

— Ти мене робиш щасливим сим приказом! — відозвав ся на то старик; — бо не можу собі й бажати вдячнїйшої і пильнїйшої учениці, як донька Амазіса.

— Она оправдує стару славу египетскої мудрости — відповів король — і я гадаю, що она в короткім часї зрозуміє та прийме в свою душу і науки маґів, котрі будуть учити єї нашої віри.

Нїтетіс спустила очи в долину. Надходило то, чого она бояла ся. Замість египетским богам, мала она від тепер покланяти ся чужим богам.

Камбізес не добачив єї внутрішного зворушеня і говорив дальше: Моя мати Каспидана познакомить тебе з обовязками моїх жінок. Я сам поведу тебе завтра до неї. То, що ти нехотячи підслухала, повтаряю тобі ще раз:

---

[2]) Одїж і прикраси перского короля були дуже дорогі. Після Плютарха одїж короля мала вартість 12.000 талентів або 67 міл. 896.000 К.

[3]) Та й Темістоклес, як розповідає Діодор, научив ся був перскої мови в дорозї до Сузи, отже нїчо не можливого, що Нїтетіс в дорозї з Египту до Вавилона вивчила ся також перскої мови.

то, законодавство, котре має на ціли коммасацию ґрунтів, повинно звертати увагу на всякі можливі обставини в краю, не змушувати безвзглядно до неї і переводити постанови закона так, щоби дійсно вийшла з коммасациї як найбільша користь. Односторонність і безвзглядність може тяжко відбити ся на відносинах господарских і суспільних а навіть довести до якоїсь страшної кризи, котрої наслідки можуть бути необчислимі.

— Байцоване бараболь на насіне. Звістно загально, що зерно пшениці, призначене на насіне, байцують т. зв синим каменем, щоби знищити на нім розродні головні. Так само до знищеня грибка, званого навершіяком (Peronospora), котрий осідає на листю бараболі і звідси дістає ся аж до самих бульб, уживають розпущеної мішанини синього каменя і гашеного вапна, котрим скрапляють бараболі зверха. Се насунуло здогад, чи не добре було би байцувати згаданою мішаниною вже самі бараболї призначені на насіне, а скоро би то було добре, то коли треба байцувати: чи перед самим садженем, чи на кілька неділь скорше. Роблені в сім напрямі досьвіди, ось що показали: Байцоване бараболь на 24 годин перед самим садженем, нищить що правда всілякі заразки, від котрих бараболї гниють, але рівночасно і зменшає їх силу кільченя і урожайність. За то показало ся з тих досьвідів, що дуже добре єсть байцювати бараболї в згаданій мішанині через 24 годин на 5 або 6 неділь перед садженєм. Мішанина синього каменя з вапном у воді повинна бути до того двопроцентова, а по вимоченю треба бараболї сполокати і висушити та спрятати в сухім чистім місци. Як робити згадану мішанину, звану також борделєскою байцою (від міста Бордо у Франциї) подаємо понизше.

— Ще кілька слів про топінамбур. Француска часопись рільнича: „La semaine agricole“ каже, що топінамбур (бульбистий сонічник) надає ся дуже добре до тученя волів, лиш з початку треба давати єго в малій скількости, бо в противнім случаю настає здуте і худобина як би упила ся. Волів спрацюваних не треба зараз годувати топінамбуром, лиш дати їм відпочити через місяць, два, на пасовиску. Відтак можна давати сирий, добре вимитий топінамбур, з початку в малій скількости, бо він єсть дуже водnистий, і длятого треба домішувати до него поволи. Постепенно збільшає ся скількість так, що під конець місяця можна вже давати на день 30 до 35 кільо на одного вола. При тій скількости додає ся 3 кільо полови і тількож макухів, найлїпше льняних.

— Розпуск синього каменя з вапном або т. зв. борделєску байцу до байцованя пшениці, і бараболь та до скраплюваня зелених бараболь, робить ся слїдуючим способом: 2 кільо синього каменя (вітриолю міди) розпускає ся в 100 кільо води (в однім гектолїтрі) а до того додає ся доти вапняної води (4 кільо гашеного вапна розпущеного в 100 кільо води), аж зробить ся мішанина, від котрої кусень жовтого паперу куркума (купує ся в аптиці) закрасить ся на брунатно. До розпускання дає ся синий камінь до якого кошичка або мішочка і завішує в горі у бочці з водою; синий камінь розпускає ся тогди борзо, бо густий розпуск спадає зараз на спід. Коли би хтось розпускав синий камінь в теплій воді, то до мішаня треба, щоби вода вистигла. До робленя вапняної води треба брати найлїпше давно вже згашене вапно від мулярів, котре лежало в ями, а звідтам треба брати то, що в середині ями, не зверха анї не під самим сподом. Можна ужити також і сьвіжо згашеного вапна, лиш що оно поволійше розпускає ся. Коли має ся сьвіжо гасити вапно, то треба взяти єго півтора кільо і згасити. До мішанини лїпше додати за богато вапна як за мало, бо в противнім случаю синий камінь в мішанинї не зовсім розпускає ся. Скоро би вложений в байцу куркумовий (сьвітлушковий) папір не робив ся брунатним, то треба додати вапна.

Переписка господарска.

М. П. з Ту.: Поки що нема ще в нашім краю товариства для обезпечуваня (асекурацій) зьвірят від зарази і нещасливих пригод, але вже завязує ся таке товариство під назвою „Pan“ (не гадайте може, що та назва означує пана; „Пан“ то був грецкий божок пастирів). Повна назва сего товариства, котре вже подало о концесию, звучить: Pierwsze ogólne austryackie Towarzystwo akcyjne dla ubezpieczenia bydła **Pan** we Lwowie. Як вже з самого титулу видко, товариство се хоче розширити свою діяльність на цілу Австрию, але поки що думає обмежити єї лиш на Галичину і Буковину. Товариство хоче обезпечувати худобу на случай конечної смерти або убитя, дальше від конфіскати зарядженої властями санїтарними, без взгляду на то, чи причиною хороба, зараза, операция і т. п. Чи для нашого краю якраз добре товариство „акцийне“ і загальне австрийске, се питане, котре нам тут годі розбирати. Подібні товариства суть в Долїшній Австриї і в Каринтиї, а також і в Німеччині.

В. Радим. в Ст. Бог. „Народ. Торговля“ не має на продаж бараболь та вівса на насіне лиш посередничить в купнї але цілими ваґонами. Може продасть банк рільничий у Львові (площа Смольки ч. 5) або Дім комісовий Стан. Коморницкого у Львові ул. Сикстуска ч. 28. Ся торговля продає т. зв. дунавский овес з гірских сторін в Чехії, котрий має грубе і тяжке зерно та видержує добре посуху і вітри (по 20 К. за 100 кільо; 28 сотиків за 1 кільо); шлеский овес пізний (по 18 К. за 100 кільо і 24 сот. за 1 кільо); шлеский ранний по 24 К. за 100 кільо і 30 сот. за 1 кільо).

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

Ціна подана в короновій валюті

— Ціна збіжа у Львові дня 18 ого марта: Пшениця 7·10 до 7·30 Кор.; жито 5·40 до 5·60; овес 5·25 до 5·30; ячмінь пашний 4·60 до 5·—; ячмінь броварний 10·— до 13·—; горох до вареня 6·50 до 10·—; вика 5·80 до 6·20; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·— до 5·20 гречка —·— до. —; конюшина червона 75·— до 90·—; біла 50·— до 70·—; тимотка 26·— до 32·—; шведска 70·— до 85·—; кукурудза нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—; ріпак 10·75 до 11·25. Все за 50 кільо loco Львів.

— Ціна безрог у Відни. На торг дня 13 марта привезено загалом 9482 штук безрог а між тими з Галичини 4.622 штук. За тучені угорскі плачено 94 до 96 сот., за галицкі молоді 62 до 82 сот. за кільо живої ваги.

Ти сподобала ся єму серцю. Старай же ся то сподобане вдержати! Ми будемо старати ся зробити тобі милою нашу вітчину, а що я тобі приятелем, то раджу тобі ласкаво обходити ся з Боґесом, котрого я вислав був по тебе, бо ти будеш мусїла в многих річах слухати єго, позаяк він єсть настоятелем жіночого дому.

— Хоч він єсть настоятелем дому жінок, — відповіла Нітетіс, — то я все-таки гадаю, що твоїй жінці ніхто із смертних крім тебе одного не сьміє приказувати. Дай лиш знак, а я буду тебе слухати; але зважай на то, що я дочка короля і походжу з краю, де слабосильна женщина має такі самі права як і сильний мужчина, що й в моїй груди відзиває ся така сама гордість, як та, котра, як виджу, сьвітить ся тобі з очий, мій милий! Тебе, могучого, мого мужа і володітеля буду слухати як невільниця, але старати ся о ласку того, котрий із всіх мужчин найменше має в собі мужескости, о ласку продайного слуги, того я так само не зможу, як і єго слухати.

То Камбізеса ще більше здивувало і ще більше єму сподобало ся. Він ще не чув, щоби так говорила якась женщина, хиба лиш єго мати, а розумний спосіб, в який Нітетіс несьвідомо признала і зазначила єго власть над цілим єї житєм, ще більше заспокоїла єго самолюбивість. Гордість сподобала ся гордому і він охотно потакнув дівчині та сказав: Правду кажеш. Кажу визначити для тебе окреме помешкане. Лиш я сам буду тобі давати приказы. Ще нині буде уладжена для тебе королївска палата на висячих городах.

— Дякую тобі, по тисяч разів дякую! — сказала Нітетіс. — О, коби ти знав, як щасливою ти мене зробив сим дарунком. О тих висячих городах твій любий братчик Барт'я тілько менї нарозповідав ся, а ніяка величавість в твоїй великій державі так нам дуже не сподобала ся, як любов того короля, що казав виставити ту зелену гору.

— Завтра перенесеш ся до того нового помешканя! Скажи-ж менї тепер, як сподобали ся тобі і Єгиптиянам мої посли?

— Як же ти можеш ще питати ся? А хтож би міг познакомити ся з отсим стариком не полюбивши єго? Хтож не мусїв би подивляти відличність молодих героїв, твоїх приятелів? Они всї стали ся дорогими для нашої родини, а особливо твій красний брат повискав собі серця всіх. Єгиптияни не люблять чужинців, але скоро лиш Барт'я їм показав ся, то по цілій тсвпі, що на него дивила ся, пішов шепіт подиву.

При сих словах доньки короля чоло короля захмарило ся. Він так вдарив свого коня, що той аж став дуба, обкрутив ним, пігнав поперед своєї дружини і за кілька мінут станув під мурами Вавилону.

* * *

Нітетіс, що яко Єгиптиянка привикла була до найбільших будівель, таки здивувала ся, коли побачила, як страшенно велике се місто і яка єго величавість.

Здавало ся, що єго мурів ніхто не годен би здобути, бо они були звиш пятьдесять ліктів високі, а ширина їх була так велика, що два вози могли на них легко розминути ся. Двіста пятьдесять високих веж піднимало ся понад се величезне заборolo і укріпляло єго, ба треба би було ще більшого числа таких цитадель, як би не то, що неприступні багна забезпечували Вавилон з одного боку. Се величезне місто стояло по обох боках Евфрату. Обєм єго був більший як девять миль, а мур, що єго окружав, обезпечував будівлї, що своєю величиною перевисшали навіть пірамiди та сьвятинї в Тебах і Мемфіс [4].

(Дальше буде).

[4]) Наведені тут числа подані за Геродотом, Діодором, Страбоном і Арріяном. Развалини сего величезного міста суть ще нині того рода, що видко з них як страшенно велике мусїло то бути колись місто. Арістотелес каже, що Вавилон мав величину не міста але народу.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 14 марта. Вчера відбула ся нарада в Колї польскім в справі замкненя львівскої політехніки. Ухвалено, аби парляментарна комісия Кола польского разом з міністром дром Пентаком вставила ся у міністра Гартля.

Льондон 14 марта. Ґен. Робертс доносить, що анґлійскі войска заняли вчера столицю Оранії Блюмфонтен.

Вашінґтон 14 марта. Розійшла ся поголоска, що Сполучені Держави жертвували Анґлії і Бурам своє посередництво.

Льондон 14 марта. Після донесеня Times-а положенє Мафекінґа має бути безвихідне.

За редакцию відповідає: **Адам Крехowецкий**

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює її практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаемо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусі і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-А MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Реймонта*, *Севера (Ігн. Маційовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта повість п. з.: **І по многих днях. — І по многих літах....**	Севера повість п. з.: **Леґенда.**

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:		В Галичині з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.	Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.	Півpічно	4 зр. 40 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.	Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всі книгарні і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).